

TILTŠ MOCT

Informatīvi izglītojošs
starpaskolu periodisks izdevums

#6

Riska cena - dzīvība.

8.-9.lpp

Narkotikas iesien tevi
pavadiņā kā takšeli.

Peļķē spoguļojās netīrs cilvēks koši
zaļās zeķēs. 13.lpp

Ansis Bogustovs pošas uz Briseli. 3.lpp

Lauris Reiniks par žurnālistiku 5.lpp

Вся моя компания одновременно на
дискотеке подседа на амфитамин.
стр. 8-9

Tas ir SUPER -
būt citādam! 12.lpp

20. gadsimta sejas un notikumi

Viktorija Slavinska, Pļavnieku ģimnāzijas 11. klases skolniece un Tija Ezeriņa, Rīgas 64. vidusskolas 10. klases skolniece

Katrs gadu simtenis aiziet, atstājot pēdas. Cilvēki, notikumi... "Tilts" šoreiz mēģinās noskaidrot, kāds īsti izskatās 20. gadsimts jauniešu vērtējumā. Ar anketu palīdzību tika aptaujāti 233 jaunieši vecumā no 15 līdz 19 gadiem 10 Rīgas skolās. Lūk, rezultāti.

20. gadsimta populārākie cilvēki pēc aptaujas dalībnieku domām ir:

- Princese Diāna — Lielbritānijas troņmantnieka sieva.
- Bils Klintonš — bijušais ASV prezidents.

- Alberts Einšteins — vācu fiziķis.
- Māte Terēze — albāņu izcelsmes misionāre Indijā.
- Jurijs Gagarins — pirmais kosmonauts.
- Ādolfs Hitleris — austriešu izcelsmes vācu politiķis un nacistiskās Vācijas diktators.
- Bils Geits — viens no ietekmīgākajiem cilvēkiem datoru industrijā un Kārlis Ulmanis — pirmais Latvijas ministru prezidents (vienāds punktu skaits aptaujā).

- Volts Disnejs — amerikāņu režisors un multiplikācijas filmu autors.
- Eltons Džons — dziedātājs.
- Alfrēds Nobels — zviedru inženieris un Nobela prēmijas dibinātājs.

Tāds ir aptaujas "Top — 10". Nedaudz punktu pietrūka Zigmundam Freidam, Alfrēdam Hičkokam, Mārtinam Luteram Kingam, Pelē un Margaritai Tečerei.

20. gadsimta populārākie notikumi:

- HIV vīrusa atklāšana.
- Datoru un Pasaules Globālā Tikla (www) izgudrošana un izveide.
- Pirmais Pasaules karš.
- Otrais Pasaules karš.
- Mobilie telefoni.
- Krāsu kino rašanās.
- Černobiļas atomkatastrofa.
- Pirmais cilvēka lidojums kosmosā.
- Pirmā veiksmīgi veikta sirds pārstādīšana.
- NATO izveidošana.

Aiz notikumu "Top — 10" līnijas palika tādi notikumi kā princeses Diānas bojāeja, pirmais cilvēks uz Mēness, ANO dibināšana, elektriskās ģitāras izgudrošana, rokmūzikas rašanās un citi.

Paldies par palīdzību aptaujā Dacei Pēkšēnai no Rīgas 90. vidusskolas, Alisei Medīnai no J. Rozentāla mākslas koleģijas, Kasparam no Kristīgās ģimnāzijas, Uldim Bieziņam no Rīgas 49. vidusskolas, Raimondam Kažem no Āgenskalna ģimnāzijas, Renātei Plešānei no Rīgas tirdzniecības tehnikuma, Evijai Timmermanei no Purvciema amatniecības vidusskolas, Zanei Lapsai no Imantas Latviešu ģimnāzijas. ☑

"XX век в лицах"

Игорь Лайзан

Анкеты с такой темой предложила редакция газеты "Наше поколение" учащимся 9–12 классов из двух средних школ Латвии — Яундубултской и рижской 13-й. Всего в опросе приняло участие более 150 школьников.

Итак, мы составили список из 60 людей, чьи имена вошли в историю минувшего столетия. Надо было ответить, "кто есть кто". Кроме того, участники анкетирования должны были составить "золотую десятку" — 10 самых крупных событий и личностей XX века. Вот что в результате получилось...

К сожалению, ни один не дал правильные ответы. Хотя ближе к истине, бесспорно, были ребята из 12-го класса Яундубултской школы. Юные эрудиты Марина МИХАЙЛОВА, Юлия КУЧЕР, Дана КУДИС, Елена ЗАРАПЕ, Дмитрий ДЗИРИ и Евгений ТЕРЕХОВ допустили по 1–2 ошибки.

Оказалось, что всем хорошо знакомы имена Чарли Чаплина, Джона Леннона, Альфреда Нобеля, Пеле, Юрия Гагарина, мадам Тюссо, Карлиса Ульманиса, Билла Гейтса и Шарон Стоун. Зато практически никто из участников опроса не знает Ф.Саган, Чан Кай-ши, А.Хачатуряна, Оскара Нимейера, Д.Бен-Гуриона.

Актрису Г.Гарбо порой называли детской писательницей, Индиру Ганди — предсказательницей, Феликса Дзержинского — польским поэтом, Нону Гаприндашвили — левицей. Кое — кто убежден, что Зигмунд Фрейд — бывший президент Латвии, а Акира Куросова — президент японский, Валентина Терешкова — кинозвезда, а Михаил Таль — фантаст.

Арама Хачатуряна упорно называли артистом кино. "Сальвадор Дали" — "это духи такие". Чан Кай-ши — философ (корейский, японский, китайский) или же исследователь (интересно, чего он такого

"исследовал"?).

Но больше всего досталось Григорию Распутину. Его называли и аферистом, и пророком, и революционером (?!), и "организатором народного восстания" (!!!), и "восставшим против существующего строя" (!!!). Кое-кто посчитал, что он был "царским советником и министром, которого подло убили"...

Наконец, "TOP-10". В числе наиболее значимых событий чаще всего назывались (вполне-вполне разумно!): Первая и Вторая мировые войны, распад СССР, полеты человека в космос, изобретение компьютера, СПИД, Чернобыль, гибель "Титаника", Холокост, Октябрьский переворот. Ну а в десятке самых популярных личностей наряду с Лениным, Сталиным, Гитлером, Сахаровым, Гагариным и т.д. можно было встретить имена Джеки Чана, Чака Норриса, Сталлоне, Майкла Джексона, Дж.Каме-рона и даже... Моники Левински. ☑

Iekšējo balsi vajag uz klausīt

Dace Pēkšēna un Gatis Šterns 11. klases skolnieki

Uz kārtējo "Tilta" klubīna tikšanos aicinājam vienu no populārākajiem Latvijas televīzijas žurnālistiem Ansi BOGUSTOVU. Starp citu, drīz vien viņš pošas darbā uz Briseli. Nebija viegli atbildēt uz mūsu jautājumiem, taču Ansis neapmuls. Galvenais, ka mums kopā visiem bija interesanti. Daļu no sarunas šodien publicējam.

— Kā sākās jūsu darbība žurnālistikā?

— Savulaik bija tāda Latvijas žurnālistikas skola, kur paralēli mācībām notika fakultatīvas nodarbības. Tika izsludināts konkurss par iespēju aizvietot reportieri televīzijā, kamēr viņš atrodas atvaļinājumā. Nez kas Kārlim Streipam toreiz bija "iekodis", bet viņš mani uzaicināja pamēģināt. Galvenais nosacījums bija neteikt nevienu, ka man ir 16 gadi, jo kurš gan ņemtu par pilnu tik jaunu reportieri. Pārrodotes no pirmās reportāžas, kad Streips vaicāja, par ko tur lēma, es nevarēju neko sakarīgu atbildēt. Pēc tās reizes man likās, ka vairāk uz darbu nenākšu, tomēr nākamajā rītā izdomāju, ka pēdējo reiziti vēl aiziešu. Un tā televīzijas ziņu nodaļā strādāju jau septiņus gadus.

— Vai nav bijusi vēlme pāriet no ziņu nodaļas uz kādu citu?

— Nezinu, varbūt nav bijis īstais piedāvājums. Ir bijusi iespēja iet prom no televīzijas un kļūt par preses sekretāru. Tad gan bija ko domāt. Kuram gan negribas labi pelnīt, bet iekšējā balss man teica: "Nē, nē, nē, tev jāpaliek televīzijā." Laikam jau bija vērts ieklausīties.

— Vai jums ir kāds hobijs?

— Nav! Arī skolā, kad bija jāaizpilda anketu burtnīcas, pie šī jautājuma es vienmēr ievilku svitriņu.

— Vai jūs atpazīst uz ielas?

— Man šķiet, ka tas pieder pie profesijas, tā ir kā profesijas garoziņa. Ir jau forši būt slavenam, dažkārt tu saņem kaut kādas atlaides. Patīkami, ka atpazīst smukas meitenes, bet, ja kāds grib pateikt kaut ko nejauku, tad tu vari šo atpazīstamību izjust no negatīvās puses.

— Vai, jūsprāt, Latvijā ir profesionāli žurnālisti, kas spēj kvalitatīvi iztirzāt problēmas?

— Tie žurnālisti, kuri iztirzā problēmas, nestrādā ziņās. Pētnieciskā žurnālistika Latvijā nav sevišķi attīstīta. Maz ir cilvēku, kas ar to nodarbojas. Ir tikai daži žurnālisti, piemēram, Ingus Bērziņš, kurš mēnesi "rok" vienu tēmu un tad

par to uzraksta. Ja žurnālista darba alga ir atkarīga no honorāra, viņš ir ieinteresēts uzrakstīt vairākus mazus rakstiņus, nevis "rakt" vienu lielu, darbietilpīgu problēmu.

— Kāpēc jūs no žurnālistiem pārgājāt mācīties uz politologiem?

— Ja paralēli mācībām strādā televīzijā, tad vienā brīdī tu saproti, ka viss, ko mācies, ir tas ko tu jau praktiski zini, vienkārši zinātniskāk pateikts. Tad tev it kā pazūd interese, lai gan komunikāciju zinātnes joprojām uzskatu par interesantu jomu. Tomēr man likās, ka interesantāk ir paskatīties uz visu no politikas zinātņu viedokļa. Izrādās, ka tiešām tas ir tā vērts.

— Kur jūs gribētu būt korespondents pēc kāda laika?

— Tur, kur varētu būt noderīgs. Grūti pateikt konkrēti, bet noteikti tas būs saistībā ar Latviju. Man patīk būt visur. Arī tagad es braucu uz Briseli, lai strādātu par korespondentu, un apzinos, ka katru dienu taču strādāšu Latvijai.

— Kāpēc tieši jūs izvēlējās par Briseles korespondentu?

— Bija pieteikušies 10 pretendenti. Daudziem nebija pieredzes darbam televīzijā. Bet Bri-

Tie esam mēs "Tilta" korespondenti "Tilta" klubīnā. Nav gan saprotams, kas tā par cienījamu dāmu, kura pēkšņi "ieviesusies" bildē.

seles korespondentam ir jābūt TV praksei, jo būs uzreiz "jāielec" darbā bez iepriekšējas gatavošanās. Tika uzskatīts, ka būtu jābrauc "savējam" cilvēkam, jo televīzijā galvenā ir sastrādāšanās. TV vispār ir komandas darbs jeb kolektīva māksla. Varbūt bija svarīga arī pretendenta interese par valodām.

— Vai jūsu politiskā pārliecība netraucē būt objektīvam?

— Iespējams, ka traucē. Tomēr uzskatu, ka pilnīga objektivitāte ir nesasniedzama.

— Vai ir speciāli paņēmieni, kā mazināt subjektivitāti?

— Jāatceras, ka tavš viedoklis nevienu skatītāju neinteresē. Nevienu brīdī ziņās nedrīkst uzsvērt, ka "mēs domājam" vai "es domāju". Man ir jāpastāsta un jāatklāj fakti — kādi nu tie ir.

— Vai jums nepieciešams izjust gandarījumu par savu darbu?

— Jā, protams, gandarījuma sajūta nepieciešama katram. Vienalga — kur tu esi un kur tu strādā. Kad redzi, ka ar savu darbu vari kaut ko panākt, rodas gandarījums. Šī sajūta nerodas tad, ja tu iz-

ej uz ielas un kāds pasaka, ka tu vienkārši tāpat esi "krutais džeks". ☑

АНТИКРИМ —

Движение молодёжи против криминала

Еще не так давно в молодёжной среде был популярен культ криминала. Считалось странным, если в дворовой тусовке пацан или девчонка не рассказывают о своём знакомстве с каким-нибудь авторитетом. Но постепенно преданная этому идеалу часть молодёжи отправилась в исправительную трудовую колонию или подседа на наркоту. Но большинству, которое не разучилось мыслить, такой образ жизни начал надоедать. Именно в этот момент и появилась организация АНТИКРИМ. Но обо всём по порядку.

Ideja par ANTIKРИM veidošanu radās pēc kāda izvarošanas gadījuma. Meitenei bija tikai 14 gadu.

14. Дальний район, одна тусовка, страх позора перед родителями — всё это дало возможность обнаглевшему подонку шантажировать её ещё в течение 2-х лет.

Идея создания АНТИКРИМа появилась уже давно, но реальным толчком к работе послужил случай с изнасилованием девочки из Молодёжного Клуба Латвии (МКЛ). Когда это произошло, ей было всего

Но однажды она пришла в МКЛ, и пацанская лафа закончилась. Ребята объяснили молодому криминалу, чем ему это может грозить настолько доходчиво, что через час он уехал в электричке и не появлялся в Риге более 2-х месяцев. После этого в молодёжную среду был кинут лозунг: "Нас достал криминальный беспредел!", и на него откликнулось более 200 человек, которые стали кандидатами в сотрудники АНТИКРИМа.

Путь от кандидата до бойца

Стать кандидатом может любой, но стать сотрудником — только лучший. Для получения "корочки" и нашивки необходимо сдать экзамены по правовой подготовке и безопасности и получить сертификат. А теперь планируется ещё и по первой медицинской помощи. И всё это на высоком уровне, например, право в

Виктор Ёлкин,
директор и секретарь
АНТИКРИМа

АНТИКРИМе ведёт директор Ассоциации Независимых Экспертов Латвии доцент Юлиус Аншин, поведение в экстремальных ситуациях — директор Латвийской Федерации Детективов и СБ доцент Валерий Зьянов.

Рукопашным боем в АНТИКРИМе может заниматься любой, т.к. его здесь 3 уровня: в младшей, средней или профессиональной группе. Ребятам обучают стрельбе и умению обращаться с огнестрельным оружием. И всё это (кроме патронов) бесплатно!

АНТИКРИМ выходит на улицу

Ну вот, наконец, путь пройден, и кандидат получает заветную "корочку" — дальше начинается работа, которой здесь немало: ребята тесно сотрудничают с государственной полицией — помогают патрулировать опасные районы, собирают информацию о молодёжных преступных группах, выявляют в школе наркодилеров и т.п.

Кроме того, в АНТИКРИМе могут помочь грамотно составить заявление в полицию и другие правоохранительные органы.

А теперь дискотека!

И в заключение, чтобы всё не показалось слишком грозным, можно сказать пару слов о досуге.

Летом они ездили в походы в Кегумс, проводили стратегические игры, а зимой для тех, кто регулярно тренируется и работает в АНТИКРИМе каждую субботу бесплатные дискотеки и вечера отдыха.

Если вы желали присоединиться к этой организации или хотите обратиться за помощью, звоните бесплатно с домашнего телефона или таксофона на пейджер

8000052 аб. 18294, Вам обязательно перезвонят. Или подходите по адресу Кронвальда 3 (вход с торца здания) во вторник или четверг с 14.00 до 19.00, в субботу с 12.00 до 17.00. ☑

Интересная профессия – журналист

Даче Пēкшēна,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

Nopietni cilvēki profesijas izvēli uz pēdējo brīdi neatliek, un tomēr ir tādi 12. klašu skolēni, kas vēl mācību gada pēdējās dienās īsti nezina, ko iesākt. Šoreiz uz sarunu aicinājam cilvēkus, kuri savu izvēli ir izdarījuši un šobrīd mācās Latvijas Universitātes Komunikāciju zinātņu fakultātē, turklāt vēl strādā, veidojot kādu no jauniešiem domātiem raidījumiem. Par savu izvēlēto profesiju "Tiltam" stāsta Lauris Reiniks. Inga Sprinģe, Nīks Volmārs un Ieva Tūna.

Lauris Reiniks: "Žurnālists atver logu uz pasauli."

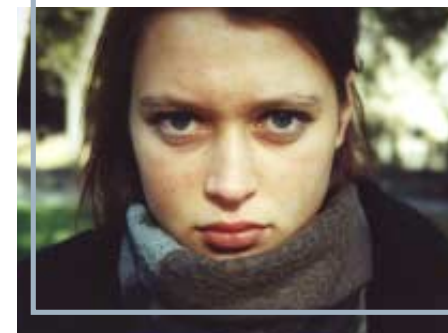
Laura pirmā saskare ar žurnālistiku bija Zemgales televīzijā. Tagad viņš ir 2. kursa students Latvijas Universitātē un vada Latvijas televīzijas jauniešu raidījumu "Nošu spēles".

Lauris uzskata, ka "Nošu spēļu" vadīšanu nevar uzskatīt par tipisku žurnālista darbu — tur viņam vairāk ir tāda kā "talk show" vadītāja loma. Starp citu, savulaik Lauris gribējis mācīties gan par aktieri, gan par žurnālistu. Pēc veiksmīgi nokārtotiem eksāmeņiem abās augstskolās, vajadzējis izvēlēties. Kāds cilvēks teicis: žurnālists vienmēr varēs būt par aktieri, bet aktieris ne vienmēr spēs būt žurnālists. Viņš piekritis un palicis pie žurnālistikas.

— Tas ir interesants darbs, — Lauris saka. — Žurnālists tiek ar cilvēkiem, uzzina daudz jauna, var teikt, ka šīs profesijas pārstāvji atver logu uz pasauli citiem cilvēkiem. Jauniešiem, kuri vēlas apgūt šo profesiju, iesaku mācīties svešvalodas, svešvārdu, kā arī citīgi gatavoties iestāšanāsiem.

Inga Sprinģe: "Par žurnālistu nevar būt jebkurš."

Ingas darbība žurnālistikā sākās vidusskolā, strādājot televīzijā. Tagad viņa ir 3. kursa

studente un veido raidījumu "Juniors TV". Vidusskolā Inga vēl nezināja, ko īsti grib. Viņai patika satikties un aprunāties ar visdažādākajiem cilvēkiem — žurnālista profesija šo iespēju dod. Kopš viņa strādā televīzijā, nespējot par populāriem cilvēkiem vairs fanot, jo esot redzējusi, kā no vienkārša cilvēciņa var uztaisīt slavenību. Britnija Spīrsa, piemēram, nav nekāda izcilā dziedātāja — vienkārši viņas komandā strādā profesionāli cilvēki, kuri prot uztaisīt zvaigzni no "nekā".

Valda uzskats, ka par žurnālistu var būt jebkurš, ka šajā profesijā speciāla izglītība nemaz nav nepieciešama. Tādu viedokli dzirdot, Inga parasti paliek dusmīga un saka, ka tāpēc jau mums masu mediji ir tik zemā līmenī, jo visi iedomājas sevi par lieliem žurnālistikas speciālistiem. Nākamajiem studentiem Inga iesaka daudz lasīt, kā arī apmeklēt sagatavošanas kursus.

Nīks Volmārs: "Ar profesijas izvēli esmu apmierināts."

Nīks ir Latvijas Universitātes 1. kursa students un vada Latvi-

jas radio jauniešu raidījumu "Radiobumba".

— Kad sāku nodarboties ar žurnālistiku, skaidri sapratu, ka tas mani interesē, — atzīst Nīks, — tādēļ nebija nekādu problēmu izvēlēties, ko studēt. Ar savu izvēli esmu apmierināts. Kad stājos žurnālistos, daudzi teica: "Labāk iegūsti izglītību vienā jomā un pēc tam strādā par žurnālistu." Es sapratu, ka mūsdienās nav tā, ka 50 gadus, piemēram, var rakstīt vai veidot raidījumus par vienu un to pašu tēmu. Žurnālistika ir radoša profesija, savā ziņā pat kā narkotikas.

Nīkam ir arī savas autoritātes žurnālistikā, piemēram, Baiba Strautmane, Kārlis Streips, Ilze Jaunalksne... Viņš uzskata, ka tikai studentiem vien nav jēgas, jau studiju laikā katram vajadzētu izmēģināt savus spēkus nākamajā profesijā arī praktiski. Teoriju vien apgūstot, par labu žurnālistu nevar kļūt.

Ieva Tūna: "Nebaidieties un mēģiniet!"

Dažas dienas pirms iestāšanāsiem Ieva vēl nav bijusi pārliecināta, kur iet mācīties. Protams, bijusi doma par žurnālistiku, taču arī svešvalodas patikušas. Lielā mērā pateicoties levas TV krustmātei Liliānai Ozoliņai, viņa tomēr izlēmusi par labu žurnālistikai.

Levas darbība žurnālistikā sākās, veidojot raidījumu "Tīņu ekrāns". Atgādināsim, ka šo raidījumu veidoja tieši paši. Tagad Ieva vada mūzikas raidījumu "ZTV", mācās 3. kursā un, tieši tāpat kā pārējie mani sarunu biedri, savu izvēli nenožēlo. Tiem vidusskolniekiem, kuri vēlas apgūt žurnālista profesiju, Ieva novēl:

— Pirmkārt, nebaidieties un dariet! Vienreiz varbūt iznāks labāk, otrreiz — sliktāk, bet — uz priekšu! Otrkārt, pirms izvēlaties savu profesiju, mēģiniet par to pēc iespējas vairāk uzzināt — strādājot praktiski un vērojot, kā strādā citi. ☑

“Mīnusu listi” turpinot

Aija Pavlovska,
Aknīstes vidusskolas
12. klases skolniece

Izglītība šodien ir svarīga katram. Mūsdienās pasaulē pieprasījums pēc izglītotiem, intelligentiem cilvēkiem strauji pieaug. Lai iegūtu profesiju, mums ir jāiziet cauri sarežģītai izglītības sistēmai, kur ir gan gaišās, gan tumšās puses.

Lūk, piemēram, “mācību priekšmets” un “fakultatīvs”. Vidusskolā pastāv izvēles mācību

priekšmeti un noteikts, ka tiem ir jābūt divpadsmit. Pirms diviem gadiem tautiskās dejas skaitījās kā mācību priekšmets, bet tagad šis mācību priekšmets ir fakultatīvo nodarbību sarakstā. Ko nu? Dažiem 12. klases skolēniem nācās papildus izvēlēties kādu jaunu mācību priekšmetu. Man šķiet, ka nesakārtotība izglītības sistēmā ir redzama ļoti skaidri — Izglītības

bas un zinātnes ministrijas ierēdņiem laikam grūti saprast, ko nozīmē 12. klasē uzsākt kāda jauna mācību priekšmeta apguvi, kad tas nav mācīts kopš pamatskolas.

Mācību slodze mums ir pārāk liela. Ja skolēns vēlas labas sekmes visos mācību priekšmetos, tad bieži vien fakultatīvu nodarbībām, vaļaspriekiem, talantu (dziedāšanas, zīmēšanas, dejošanas u.c.) attīstīšanai gluži vienkārši nepietiek laika. Tas ietekmē arī veselību. Mazkustīga dzīvesveida dēļ rodas mugurkaula deformācijas, pārpūle, nervozitāte, depresija un citas negatīvas parādības. Iebildumi ir arī pret dažiem pedagogiem, kuri neprot saprotami izklāstīt mācību vielu, uzspiež skolēniem savu viedokli (tā kā laikos, kad visiem bija jādomā vienādi). Pietrūkst skolotāja profesijai nepieciešamās pacietības, spējas sastrādāties ar kolēģiem.

Nav saprotams arī 9. un 12. klašu skolēnu valsts eksāmenu darbu saturs, jo bieži vien pat paši pedagogi nespēj izšķirties, kādas tad būtu pareizas atbildes. Kā lai labi noliek eksāmenu, ja pat skolotājs, kura zināšanas nenoliedzami ir daudz plašākas, rausta plecus. Vai tas ir godīgi pret mums, skolēniem? Protams, darba tirgū ir pieprasījums pēc daudzpusīgi izglītotiem, apsviedīgiem cilvēkiem, bet visam tomēr ir robežas...

Tā šo “mīnusu listi” varētu vēl turpināt ilgi. Pietika kādam skolasbiedram par šo tēmu ieminēties vai pajautāt, lai uzreiz atklātos jauni minusi, jaunas nepilnības. ☒

Dana Volkova,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

Svarīgākas ir praktiskās iemaņas

Informātikas eksāmens, vidusskolu beidzot, diemžēl ir jākārto rakstiskā veidā, proti, teorētiski. Manuprāt, tas ir absurds. Pirmkārt, strādājot ar datoru, nereti vienu un to pašu uzdevumu var veikt vairākos veidos. Taču eksāmenā ir dota tikai viena pareizā atbilde, pēc kuras vadoties, skolotājam ir jālabo darbs. Iznāk, ka mums jānodarbojas ar

minējumiem. Otrkārt, daudzi skolēni mācīšanos atstāj uz pēdējo vakaru, tāpēc iekaltā teorija pēc eksāmena nokārtošanas tik un tā drīz vien izkūpēs kā nebijusi. Treškārt, ja veidojam šādu eksāmenu vienā mācību priekšmetā, tad derētu to piemērot arī pārējiem, piemēram, matemātikas eksāmenā rakstīsīm tikai formulas, latviešu valodas ek-

sāmenā nosauksim, aiz kuriem saikļiem liek komatus... Tās arī ir zināšanas, lūdzu — vērtējiet! Ceturtkārt, iestājoties darbā, manu māku strādāt ar datoru neviens nepārbaudīs, prasot teoriju. Tās būtu pēdējās mūķības. Kāpēc tad tādi pārbaudījumi vispār ir vajadzīgi? ☒

Zosītes, bet gudras pēc suņa

Elīna Grāvīte,
tehnikuma audzēkne Saulainē

Nemācos vidusskolā, bet gan tehnikumā, taču liela starpība nav — izglīto mūs tādi paši pedagogi kā jebkurā citā skolā.

Esam pieraduši, ka katram skolotājam ir savs izteiciens, kas dažbrīd tiek pateikti mīļi, bet citreiz — nicinoši. Kāda jauka skolotāja mūs sauc par “zosītēm”, “gudrām pēc suņa”, taču viņa to saka ar humoru, un jaunieši neapvainojas. Taču ir skolotāji, kas uz nodarbību nāk kā pūši. Tādām cilvēkam ir grūti ko pajautāt, jo nevar zināt, kā viņš reaģēs. Daži skolotāji pieturas pie vecajām metodēm, liekot visu pierakstīt. Stunda ir

neinteresanta, jo visu laiku tikai rakstām. Ja pajautā, vai vēl daudz jāraksta, saņemam atbildi: “Vēl tik desmit tūkstoši spaiņu un zelta atslēdžiņa būs mūsu.” Manuprāt, tā ir nīrgāšanās par audzēkņiem.

Svarīgi, kas notiek pedagoga ģimenē. Lielākā daļa mūsu izglītotāju ir vientuļnieki — vecpuiši un vecmeitas. Viņi atnāk uz skolu un ir pavisam citā vidē — troksnis, jaunieši, steiga. To dažbrīd ir grūti izturēt, ja cilvēks ir egoistiņš. Skolotājiem vajadzētu prast savas problēmas un rūpes atstāt aiz klases durvīm.

Arī mana māmiņa ir skolotāja, māca latviešu valodu un literatūru, ir psiholoģijas maģistre un sociālās pedagoģijas studente. Klausos, kā mamma ar aizrautību stāsta par saviem skolēniem, par viņu radošajiem darbiem, redzu, kā viņa gatavojas stundām, dažādiem pasākumiem un koncertiem, palīdz skolas avīzītes veidošanā. Ar skaidru domāju par to, ka tāda skolotāja māca svešus bērnus, bet man jāpacies nūģi un īpatņi ar kaprižēm. ☒

Я и моя гусеница

Анастасия Светлова,
ученица 6-го класса
Рижской средней школы им. М.Ломоносова

Кто ж не любит цветы? Они такие красивые и немножко похожи на бабочек. Может, бабочки — это цветы, которые умеют летать?

Первого июня прошлого года я поехала на дачу. Увидев в кустарнике ползущую гусеницу, я решила проследить за ней в неволе. Я посадила ее в банку с клевером и дала ей имя “Дина”. Дина была привередлива в еде. Мне приходилось искать то, что Дине было бы по вкусу, и в конце концов я нашла то, что ей очень понравилось. Это была трава осока.

Вечером мы поехали домой, а гусеницу я случайно забыла на столе. Через неделю я нашла её целой, здоровой и немного потолстевшей. Я вытащила гусеницу из банки и положила на газон. Гусеница продвигала своё мохнатое тело вперед, цепляясь передними лапками. Я положила Дину в банку и забрала её домой.

Целый месяц я гуляла с гусеницей по улице, меняя траву, но изменений не происходило, если не считать того, что

гусеница росла и толстела. Она уже больше не пыталась вылезти из банки. Наверное, потому, что ей всего хватало. Но что самое интересное. В банку я случайно положила маленькую ракушку, и через некоторое время заметила, что в туалет Дина стала ходить в эту ракушку. Работы мне прибавилось, приходилось теперь у неё ещё и убираться.

Я прочитала, что гусеницы реагируют на погоду. И убедилась на примере своей Дины. Были дни, когда моя гусеница ничего не хотела кушать, забивалась в угол банки, и на следующий день шёл сильный дождь. В дни, когда она была весёлой и активной, обычно всегда светило солнце.

И вот однажды, в конце августа, я заметила, что с моей гусеницей что-то не так. Она отказалась кушать, хотя светило солнце. Она просто тихонечко лежала на дне своей банки. На следующий день, с утра, я сразу отправилась к Дине, но в банке её не было. Вместо неё на краю банки висела жёлтая куколка. Моя гусеница свила кокон.

Для того, чтобы узнать, какая бабочка получится из моей гусеницы, я решила отвезти её в Музей природы. Я очень аккуратно упаковала банку, утеплила её ватой и повезла. В музее мне сказали, что обычно из таких гусениц появляются бабочки-медведицы. Специалисты из Музея природы подсказали мне, что делать дальше. Надо держать банку с коконом ближе к природе — то есть на окошке. А для того, чтобы у кокона была естественная среда, надо траву в банке обрызгивать водой. Что я и делала.

Вначале кокон был закрыт со всех сторон, но понемножку он начал открываться.

А сейчас он уже почти открыт, и мне кажется, осталось ещё совсем немного, и из моего кокона вылетит прекрасная бабочка.

Я жду и надеюсь... ☒

Олимпиада | по английскому языку

Даниэль Умановский,
ученик 8-го класса
2-й средней школы г.Риги

Зачет, экзамен, контрольная — события, вызывающие нервную дрожь.

Однако, помимо этих страшных событий, есть еще и учебные олимпиады. Казалось бы, тут все хорошо, ведь на эту олимпиаду идут не потому, что заставляют, а потому, что знают этот предмет лучше других.

Вот и в этом году в феврале начались отборочные этапы в школах, чтобы выяснить, кто пойдет на районную олимпиаду. А предмет — то оказался страшным — английский язык, который для многих является источником постоянной головной боли. Когда триста человек разместили по кабинетам, чтобы писать работу первого этапа, все, что можно было видеть вокруг — унылые физиономии, за редкими исключениями. Многие были рады, что уж дальше точно не попадут.

Через неделю объявили результаты. У меня, как оказалось, в работе не было ни одной ошибки. Приятно, конечно. Мне надо идти на районную олимпиаду. Я доволен, к этому и стремился, но оказывается, что олимпиада по английскому в моем районе проводится в тот же день и в то же время, что и олимпиада по информатике. А я и в ней хочу участвовать! Пришлось просить, чтобы со мной что-то сделали. Большое спасибо школьной управе Зiemeļского района в лице Лиги Лиелпины, которой удалось “присоединить” меня к олимпиаде Центрального района.

Через два часа, вдруг забежали учителя и на трех языках стали говорить, что в школу поступил звонок о заложенной бомбе, и поэтому всех надо в срочном порядке эвакуировать.

Полагаю, гардероб этой школы еще никогда не испытывал такого! Все участники хлынули вниз, чтобы в борьбе с остальными получить свою одежду. Испуганных лиц видно не было, наоборот, многие были в восторге, ведь мало кому приходилось иметь такое приключение. Я — то к этому уже привык, так как прошлой весной мою школу “взрывали” два раза подряд.

Было решено отправиться в ближайшую школу, просить у них убежища. Таким образом к директору 7-ой средней школы были посланы наши представители для проведения дипломатических переговоров на высшем уровне. Переговоры имели успех.

Остальное помнится уже хуже, однако у меня осталось впечатление, что ответил я неплохо. Примерно через неделю я узнал свой результат, который оказался лучшим в районе! И так, я должен идти на городскую олимпиаду, что я воспринял с великим удовольствием.

На городской олимпиаде участников было меньше, и условия несколько строже. Например, заранее было определено, кто за какой

партой должен сидеть. Задания были сложными: слушание диалогов по магнитофону, ответы на вопросы, грамматика, лексика и прочее. После завершения письменного задания с каждым состоялось собеседование (по-английски, конечно) на сюжет, изображенный на рисунке. Мне досталось изображение женщины, держащей на руках ребенка. Еще я разглядел иконы, но уве-

...pēkšņi mums apkārt sāka skraidīt pedagogi — skolā esot ievietota bumba un mūs tūlīt evakuēšot...

ренности не было, так как качество ксерокопии моего рисунка было неважным. Я предположил, что дело происходит в церкви. Этот факт меня смутил: я не знаком с христианскими традициями. Мне кажется, что при составлении заданий надо учитывать, что в олимпиадах могут участвовать представители разных народов и вероисповеданий, и стараться быть в этом вопросе очень корректными.

В отличие от районной олимпиады, мне не только не задавали вопросов, но и было сложно понять, слушают ли меня вообще. Минуты через четыре меня отпустили, осталось только ждать результатов. Итог — почетная грамота.

Мой совет — ни в коем случае не надо бояться олимпиад. Если вы знаете какой-то предмет лучше других, идите на олимпиады, получайте дипломы и вовлекайте в это дело и других. ☒

Visu mūžu sevi jāpieskata

Narkotikas nogalina. Tas ir vienīgais un būtiskais teikums, ko visi it kā zina. Jocīgi — zina, bet tomēr pamēģina. Par spīti tam, ka tik daudzi narkotiku dēļ jau ir miruši — draugi, paziņas, slaveni cilvēki... Bet jaunu, apreibinošu vielu, kas pieejamas arī Latvijā, skaits kļūst arvien briesmīgāks un iespaidīgāks.

Vēlreiz par narkotiku ļaunumu atgādināt laikam būtu lieki — sliktākais, ka narkotiku iespējams cilvēks var izdarīt daudz jaunu, neprognozējamu darbu. Reiz ar kādu pieaugušo cilvēku sākām runāt par narkotikām. “Kāpēc tu nelieto”, viņš man jautāja, — tas

taču liels kaifs... Skaties, es lietoju un man ir superīgi! Nu paņem taču tu arī!”

Es sapratu, kurp viņš mani vilina, bet citi varbūt nesapratīs, sevi mierinot ar domu, ka tikai drusciņ pamēģinās un, tiklīdz jutīs, ka nav labi, noteikti tūlīt atteiksies. Tas ir pirmais solis pretī nāvei. Tikai retais narkomāns spēj no nāves izbēgt, jo ceļš atpakaļ uz normālu dzīvi ir pārāk grūts. Narkomānam sevi būs jāpieskata visu mūžu. Visu mūžu! Bet pārsteidzošākais ir tas, ka par narkomāniem kļūst jaunieši, kuriem dzīvē nav nekādu problēmu — viņi ļoti mīļi, viņiem ir brīnišķīga

Anīta Zušmane,
Valmieras ģimnāzijas
10. klases skolniece

ģimene, draugi.

Varbūt dažiem tā šķiet vieglāk dzīvot? Narkotikas taču nevienu problēmu neatrisina, drīzāk — padziļina! Sākumā varbūt ir patīkamas sajūtas, taču ar laiku tās pazūd — narkomānu interesē tikai, kā dabūt kārtējo devu... Narkomāns to diemžēl saprot par veltu. Kad atteicos no jau pieminētā cilvēka piedāvājuma, viņš pēkšņi it kā pārmainījās un teica: “Ja kāds tev pienāk klāt un piedāvā narkotikas, tad gāz viņam kaut ar krēslu pa galvu!”

Maija Štrāla,
Rīgas 2. vidusskolas
10. klases skolniece

Narkotiku pavadā kā takšēļi

Šobrīd jauniešu vidū populāra ir Kristiānes F. grāmata “Mēs, Zoo stacijas bērni”. Lielākoties tiek runāts par grāmatā reālistiski aprakstīto narkomāniju, taču man ļoti būtiski likās noskaidrot narkotiku lietošanas cēloņus. Grāmatā aprakstīta vide daudz neatšķiras no Rīgas vides. Varbūt šī grāmata, kā jau vēsta nosaukums, ir arī par mums?

Kāpēc Kristiāne sāk lietot narkotikas? Mīetpilsoņi viņai visapkārt, vienmuļu daudzstāvu ēku masīvu nomācošā vide, kur nav spēju laukumam, mežu — visapkārt tikai aizliegumi... Kristiānei ir arī smagi ģimenes ap-

stākļi — māte lielāko daļu savas uzmanības velta naudas pelnīšanai, bet tēvs ir bezdarbnieks, kurš dzer un sit meitu.

Manuprāt, daudziem jauniešiem visās pasaules valstīs šķiet, ka viņi būs tie, kuri pārveidos pasauli, varētu teikt, ka viņi ir ideālisti — tādi paši kā Kristiāne. Pelēkie dzīvojamie masīvi padara flegmatiskus arī rīdziniekus — Pļavnieki, Purviems, Ilģuciems... Bērniem un pusaudžiem nav kur pavadīt brīvo laiku. Tikai, atšķirībā no 70. gadu Berlīnes, pie mums netālu no pelēkajiem mikrorajoniem atrodas aizaugušas, brikšņainas pļavas un citi zemes pleķi, ko bērni nereti izmanto par futbola laukumiem, bet apkārtnes iedzīvotāji — par suņu pastaigas vietām. Taču tas neatrisina problēmas. Daudzās ģimenēs pastāv konflikti, kuros visvairāk cieš bērni. Mēs visi atrodamies šajā vidē — vienus tā ietekmē vairāk, citus — mazāk. Gadās, ka meklējot izeju, apmaldāties... Arvien biežāk mūsu vienaudži kļūst narkomāni.

Narkotikas nav tikai nāve, bet gan murgs, kura saldākais risinājums dažkārt šķiet nāve.

Istenībā narkotikas iesien Kristiāni pavadīnā kā mazu takšēli, un šīs pavadīņas garums arī nosaka viņas izjūtas — jo vairāk viņa iesteig narkotikās, jo vairāk viņa sevi ierobežo. Izglītojošus seminārus par narkotiku kaitīgumu jau dzird skolu teicamnieki un aktivisti, taču visvairāk tie ir vajadzīgi jauniešiem, kas bezdarbībā nikt uz soliņiem un, garlaicības mākīti, malko alu, cenšas kaut ko salauzt vai nozagt.

Runājot ar saviem vienaudžiem — gan tādiem, kas pamēģinājuši narkotikas, gan tādiem, kas tās nelieto — uzzināju, ka lielākajai daļai jauniešu šī grāmata ir patikusī. Varbūt tāpēc, ka tā nav kārtējā pamācība, bet gan reāls dzīves stāsts. Nesen pabiju Berlīnes Zoo stacijā. Vizuāli tā ir mainījies (grāmatā taču aprakstīta situācija pirms 30 gadiem). Taču, ieejot tuvējā ēstuvē, ievēroju vairākus nožēlojama izskata narkomānus. Netīru drēbju nomaiņai pret tīrām nemazina nemazgāta ķermeņa smaku. Tieši tāpat ir ar narkomāniju.

Mans draugs — narkomāns

- Zini, rīt es braukšu uz skolu.
- Rīt? Kāpēc? Tev taču skolā nepatīk.
- Rīt mums atvedīs “zāļiti”. Būs jautri!
- Bet...

Cik tas ir briesmīgi, ja tuvs cilvēks runā par šo divaino un bistamo “izklaides veidu”! Viņš varbūt nezina, kā “zāļite” ietekmē cilvēka organismu, kādu ļaunumu tā nodara, cik īstenībā tur maz prieka, bet es taču zinu. Tās taču narkotikas! Iznīcība! Dēlis zārkam! Tomēr... es klusēju. Un cilvēks jau ir pārņemts ar domām par gaidāmajiem priekiem.

— Kas tur īpašs? Kāpēc tu tik ļoti gaidi “zāļiti”? — mēģinu turpināt sarunu.

— Nu... Visu laiku nāk smieklī... Mēs stundām rēcam par neko. Otrā rītā no smiekiem sāp vēders un... — draugs aizrautīgi stāsta.

Es gan neļūtos sajūsmīnāta. Par šo “zāļiti”

esmu gana daudz dzirdējusi — paātrinās sirdsdarbība, rodas neiropsihiski traucējumi, depresiju lekmes, ir grūti koncentrēties, zūd atmiņa... Skatos uz draugu un viņu vairs nepazīstu. Nekad viņš vēl nav tā sajūsmīnājis par kādu gaidāmu notikumu skolā, ģimenē... Mēģinu rast skaidrojumu, pamatojumu, bet neatrodu — viņam ir laba ģimene, draugi, laba materiālie apstākļi. Viņš bija apdomīgs, nosvērts, līdzsvarots. Kāpēc tieši viņš? Es laikam esmu noziedzniece, ka nestājos viņam ceļā, jo zināju taču, ko “zāļite” nozīmē. Tagad jau ir par vēlu. Vai tiešām jau esmu nokavējusi?

Aija Pavlovska,
Aknistes vidusskolas
12. klases skolniece

Они убивают..

Алина Соляр, Ольга Павлова,
ученицы 11-го класса
88-ой Рижской средней школы.

Латвия стоит на одном из первых мест по числу погибших от наркотиков. Что самое страшное — это число увеличивается с каждым годом, а еще хуже то, что возрастная планка начинающих употреблять наркотики понижается с каждым днем. Уже ни родители, ни школа не могут спасти детей от этого кошмара. Родители просто не могут распознать признаков надвигающейся катастрофы, а школа... Если раньше в распространении наркотиков обвинялись клубы и дискотеки, то сейчас стало ясно, что проблема намного серьезней, и она не решится, если наше поколение станет сидеть по домам. Сейчас спокойно можно спуститься к подъезду и купить все, что душа пожелает, а из школы даже выходить не надо. Обдолбанные дети являются не только на дискотеки. Они сидят на уроках, идут домой. А никто этого не замечает или не хочет заметить. Учителям легче воспитывать и придирается к средним ученикам, чем к тем, кому на самом деле нужна помощь. На них машут рукой: “Ну, что ты с ним уже сделаешь?” Ну что говорить об учителях, которым лишних денег не платят? А родители? Мало кто обращает внимание на то, что творится с ребенком — внешне ведь все прекрасно. И многие родители на самом деле не знают, что происходит с их детьми просто потому, что до этого не сталкивались ни с чем подобным... а ведь как-то это начинается. Так почему дети, которым, вроде, всего хватает, начинают травить себя гадостью? Ведь, если поискать, то в своем окружении можно найти такого человека, которому без лечения уже не выжить...

Вот что поведал нам Дима, 23 года (имя изменено), по словам которого и была написана эта статья:

Я начал принимать наркотики с 18 лет. Вся моя компания одновременно на дискотеке подседа на амфитамин. И меня начали уговаривать: “Давай, попробуй! Получишь море новых ощущений!” Чтобы не быть белой вороной, я согласился, а дальше понеслось — на одной дискотеке, на второй. После полугодичного употребления таблеток и покуривания травки я попробовал героин. Меня запарил эта зависимость. Я решил бросить. И после этого я понял, что остановиться уже не могу... Сейчас я не получаю того первоначального кайфа, осталась только зависимость.

Без наркотики я могу продержаться неделю, даже две. Ломки я пытаюсь ослабить с помощью анальгетиков, которые можно достать только по рецепту. Но как только появляются деньги, меня опять что-то толкает в эту пропасть.

Но путь наркомана начинается не всегда с подачи компании. Я за это

время наблюдал разные случаи. Многих затягивает любопытство и уверенность в собственных силах. Все уверены, что, попробовав один раз, будут способны бросить. И наслушавшись рассказов о сказочных картинах, создаваемых воспаленным умом, они бросаются с головой в воображаемый мир, который поначалу намного лучше реального. Но, попробовав, они уже не могут остановиться; редко случается, что находится человек сильной воли, способный прекратить это. Был у меня знакомый художник, который решил в наркотическом угаре найти

Bez narkotikām viņš var noturēties nedēļu, varbūt pat divas, bet...

вдохновение. В конце концов он забыл, для чего он колослся, и полностью ушел в героин.

Девочки реже сидят на игле. Чаще они “нюхают” героин, так как многие боятся уколов. Мне рассказывали, что есть такие дурочки, которые пытаются таким способом похудеть. Я лично с такими не встречался, но могу сказать, что это действительно помогает сбросить вес, но одновременно человек теряет волосы и зубы. И вообще, если

себя бросить ЭТО. Тем, кто лежит в реабилитационных центрах, просто снимают “ломки”. Они выходят, встречают своих друзей, и все начинается сначала.

Меня унижает слово “наркоман”, меня пугают статьи о детях-наркоманах. Я еще не дошел до того, чтобы выносить вещи из квартиры, но реальные деньги в руках — это новый подход к дилеру...

Вывод: как говорят (заметьте!) сами наркоманы, наркотики приводят или в тюрьму, или на кладбище...

Этому парню 23 года, он прекрасно осознает, что его ждет от употребления наркотиков и пытается избавиться от зависимости. А что делать тем малолетним, которые сами “не ведают, что творят”? Ведь часто они становятся жертвами наркоторговцев, которые сами их и подсаживают. Особенный интерес у них вызывают дети из обеспеченных семей. Сначала дают дозы бесплатно — угощают, потом потчуют в долг. Через какое-то время из квартиры начинают пропадать вещи, по дороге в школу обворовываются младшеклассники, и все это для очередной дозы.

Поэтому, мамы и папы, запомните, если у вашего ребенка постоянно меняется настроение, зрачки сужены в точку (или наоборот, подозрительно расширены), а по вечерам он предпочитает разговаривать со

парню очень сложно отказаться от наркотической зависимости, то девушкам отказаться практически невозможно.

Только силой воли можно заставить

стенами, то не надо ссылаться на трудный возраст. Чем быстрее вы прекратите закрывать на это глаза, тем быстрее вы сможете помочь вашему ребенку. Но не криками и обвинениями, а пониманием...

Страсть к.. одежде

Полина Мошева,
ученица 12-го класса
21-ой Рижской средней школы

Безусловно, одежда — довольно важный атрибут жизни. Насколько важный — зависит от того, с какой целью ее надеваешь. Каждый относится к ней по-разному. Для кого-то это просто способ прикрыть тело, а для кого-то — показать себя. Поэтому наше отношение к одежде в целом можно назвать неоднозначным. Но что делать, если страдаешь зависимостью от нее?

Да-да, не удивляйтесь, именно такой диагноз можно поставить мне, моей лучшей подруге, еще очень многим девочкам. Сомневаюсь, что это касается большинства пацанов, которые могут застаскивать любимые джинсы до невозможности и больше ни в чем не нуждаться. Такой процесс, как походы по магазинам в поисках одной-единственной вещи им непонятен по определению.

Итак, об одержимости. Выражается это нездоровое состояние таким образом. Бывает, зайдешь ты в пару магазинов и купишь себе то, о чем, казалось бы, мечтала всю жизнь. Ничего красивее и не видела. И вот недели две ты летаешь в

этих обновках с сознанием собственной исключительности и неотразимости. Они придают тебе уверенности и желания радоваться жизни. Тебе говорят, как тебе идут новые вещи, и ты находишься на седьмом небе.

**Atkarība no... apģērba.
Ko iesākt, ja tev ir tāda "diagnoze"?**

Но к хорошему быстро привыкаешь — ажиотаж проходит, и ты просто носишь эти вещи, радуясь тому, что хорошо в них выглядишь. Тебе пока ничего не надо, но радостной эйфории уже нет и в помине. Это переходный период.

А дальше наступает ломка. Ты вдруг с ужасом осознаешь, что тебе нужно еще и еще. И жадные ручонки тянутся к очередной витрине с желанием заполучить эту юбку, джемпер, ковбойскую шляпу прямо сейчас, немедленно. И тебе страшно и стыдно. Как же так, ведь желание приобрести — удел недалеких? Но жажда требует утоления. "Ну и чем," — печально думаешь ты, — "я сейчас отличаюсь от

наркоманки, смотрящей на дилера грустными глазами и выворачивающей пустые карманы?" А они действительно пустые. Просто так подойти к маме — страшно, да и бесполезно. И тогда хладнокровно подсчитываешь, сколько же времени осталось до Нового года, дня рождения, 8-го марта, дня твоей зарплаты — последнее, впрочем, место имеет не часто. А в ожидании этого дня ты мучаешься, в агонии слоняясь по любимым магазинам и развлекаешься просмотром канала "Fashion", чем загоняешь себя еще глубже в депрессию.

И вот наступает долгожданный праздник, или мама, устав от твоих воплей, говорит: "Ну бери, только оставь меня в покое!" И солнце светит ярче, и птицы поют веселее, и ты получаешь кайф, выплывая из магазина, прижав к сердцу пакет. Но ведь это все ненадолго...

Нет спасения от этой болезни, доставляющей столько радости и горя, поэтому я всегда с восхищением смотрю на тех, кого она не настигла, или тех, кто нашел в себе силы победить ее. ☑

Мертвые петли голубых колец

Полина Мошева,
ученица 12-го класса
21-й Рижской средней школы

Полутемный бар...блондинка в красном, мартини, бриллианты.

Она достает сигарету, вдруг появляется некто типа Джеймса Бонда, протягивает зажигалку...

Типичный кадр из современного фильма. Стильно...

Многим девочкам после этого в голову приходит мысль — "Так вот же он — способ закадрить любого парня и вписаться в любую компанию". Но поскольку с платьем и бриллиантами обычно напряженка, остается единственный атрибут — сигарета.

Привычно и весело курить на дискотеках и вечеринках. Срабатывает стадное чувство и желание почувствовать себя свободнее. Но так ли все это безобидно, как кажется?

Для придания этой статье определенной степени серьезности, я решила поговорить с Ангеленой Круминой — человеком, сталкивающимся с подобными проблемами каждый день.

Лиене работает в Латвийской Молодежной Федерации Воздержания. Эта организация помогает молодым людям, попавшим в зависимость от наркотиков, алкоголя и сигарет. Готовясь к разговору с ней, я ожидала потока проповедей, однако встретила с человеком, фанатично преданным своему делу.

Лиене, почему, начиная курить, никто всерьез не задумывается о последствиях?

Просто молодежь, выросшая в нормальных условиях, редко сталкивалась со смертью. Они просто не осознают, как реальна возможность того, что курение может буквально свести их в могилу.

Почему сейчас курить начинают уже с 8-9 лет?

Smēķēšana nav nemaz tik "stilīga" lieta, kā no malas varbūt izskatās.

Все это — желание показать, какой ты крутой и взрослый. Если кому-нибудь из них поставить в пример парня лет двадцати и сказать, что он уже бросил, а курят только маленькие глупые дети, то на следующий день он подойдет к вам и гордо заявит, что тоже бросил.

Часто можно услышать: "Да захочу бросить — запросто." Это напоминает песню старого алкоголика: "Захочу — пить не буду. Просто мне нравится." Мало кто не рассмеется, услышав, что для этого часто необходима помощь нарколога.

Или не стоит мучиться? Да, человек со средним здоровьем может выкуривать по несколько сигарет в день и жить долго и счастливо. Но не всем же так везет.

Когда наступает та стадия, когда нужно идти лечиться?

Все зависит от того, считаешь ли ты это

проблемой для себя. Кто-то может сказать: "Я зависю от курения, мне нужно идти лечиться". Другой же будет курить и получать удовольствие, пока не появятся признаки первой стадии рака — постоянный кашель, опухоли горла. Вот тогда человек понимает, до чего себя довел, и бежит к врачу. После этого ты до конца жизни пьешь таблеточки и живешь долго и счастливо, не считая того, что, обезопасив себя от дальнейшего развития рака, никотин отыгрывается на сердце, почках и так далее...

Что может морально помочь бросить курить?

Для этого всегда нужна очень сильная мотивация. Нужно полюбить себя. Человек, ценящий и любящий себя, не станет губить свое здоровье. Это вообще абсурдно — платить за то, что поможет тебе умереть пораньше.

Ну вот мы и добрались до разного понимания жизни. Не зря американские боссы, рассматривая кандидатуру рабочего в свою фирму, выберут некурящего. Курение зачастую воспринимается как признак затянувшегося детства. Курят люди, до сих пор не желающие осознать, что пора средней школы осталась позади, и пора бы уже нести ответственность за то, что творишь. Конечно, решение каждый принимает сам, но хоть подумать — уже лучше, чем не делать ничего. ☑

"Gribu būt patiesss..."

Linda Šulte,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

Viņš atšķiras no citiem cilvēkiem — to nevar nepamanīt. Viņa vārds ir NATARĀDŽA, ko daudzi atpazīst, dzirdot grupas "Ramadance" nosaukumu.

Kas jums dzīvē ir vissvarīgākais?

Parasti cilvēkiem vissvarīgākais ir tas, kā viņam nav. Man — būt patiesam. Es zinu, ka ir brīži, kad esmu nepatiesss, tāpat kā ir brīži, kad es nebiju, ka esmu nepatiesss — citi man to pasaka.

Kā notika jūsu pievēršanās krišnaīstamam?

Kā es varu pievērsties tam, kā nav? Krišnaīstamam nav. Tā ir masu mediju, cilvēku, kuri neko nezina par vēdu kultūru, izdomāts jēdziens. Tā rodas stereotipi. Es esmu dzīva būtne, cilvēks, personība — kā visi pārējie. Neeksistē šāda sekta, šāda "isma". Sektantisms pēc definīcijas ir atšķelšanās, sevis nostādīšana augstāk par citiem. Sabiedrība ir sektantiska, ja domā: mēs esam normālie cilvēki, bet tie krišnaīsti, ai, nabadziņi! Vai otrādi — ja kāds uzskata: Krišna mani glābs, visi pārējie ir dēmoni, man viņi jāiet pestīt.

Kā sadzīvojat ar šiem stereotipiem?

Cenšos izprast, kas cilvēkam liek tiem pieterties.

Ko darāt, ja jūs pārņem dusmas?

Dusmojos. Dusmas nevajag krāt sevi. Dažkārt tās ļoti noder, dod apņēmību un gribasspēku.

Kas, jūsuprāt, ir draudzība?

Draugs ir tas, kurš saka nevis labus vārdus, bet saka un dara to, ko domā. Mani tuvākie draugi nav krišnaīsti pēc šī stereotipa, bet viņi vienmēr man palīdz grūtākajos brīžos. Mans Garīgais Skolotājs reiz lekcijā teica, ka mūsdienās nav neviena drauga. Draugs ir gatavs par Tevi jebkurā brīdī atdot visu savu mantu un savu dzīvību. Bieži cilvēki ir gatavi atdot par kādu savu dzīvību tādēļ, ka nav gatavi dzīvot šā cilvēka dēļ.

Pastāstiet par savu Garīgo Skolotāju!

Viņš ir brīnišķīgs stāstnieks, ļoti dziļš un

apņēmības pilns. Reiz man bija brīdis, kad vajadzēja izvēlēties, vai es gribu kļūt par tiem, kuri 40 gadu vecumā jau kļuvuši kā samazgas vai es gribu kļūt tāds, kāds ir mans Garīgais Skolotājs. Es izvēlējos pēdējo. Mans Garīgais Skolotājs skaita mantras, ievēro principus.

un nesagatavots, bet viss izdodas, ja cilvēks ir tāds, kāds ir. Būt "krutam", tas nenozīmē tonnu matu želejas un trenāžierus par 200 latiem, bet gan pavisam vienkāršu patiesumu. Mums ar Aigaru Grāveru ir tāda sajūta, ka šo projektu nevajag pamest. Jo vēl ir daudz ko pateikt. Pēc gada vai diviem varētu būt turpinājums.

Kā jūs jūtaties Latvijā?

Tā ir mana zeme. Es esmu Latvijas patriots. Es uzskatu, ja latvieši nesmēķētu, nedzertu, nelietotu narkotikas, nepārkāptu laulību, neēstu gaļu un ekonomika nebūtu balstīta uz alkohola un tabakas ražošanu, mūsu tautu neviens un nekad neiznīcinātu.

Vai esat bijis Indijā?

Jā, bet tā nav vieta priekš manis. Mana Indija ir šeit, kur ir mežs, jūras mala, dzintars... Man ir cita garša. Es mīlu no jūras izskaltu koku.

Vai jums dzīvē bieži ir bijuši brīži, kad jūtat: iejaucies kāds augstāks spēks?

bēt ļoti daudz, bet ne vienmēr tā notiek.

Ko jums deva piedalīšanās skolēnu jaunatnes nometnē "Aicinājums"?

"Aicinājums" mani atvēra. Stereotipizētā sabiedrībā, kur visi domā noteiktās kategorijās, cilvēks nedrīkst atšķirties. Es nevarēju tā. Man visu laiku teica: "mulķis!", "mulķis!", un es sāku domāt, ka varbūt patiešām esmu mulķis. "Aicinājumā" ieraudzīju, ka tādu mulķu, kā es, ir daudz. Tas ir SUPER — būt citādam!

Ko jums nozīmē "Ramadance"?

Objektīvi skatoties, es neesmu nekas, nemāku ne dejust, ne dziedāt. Mēs neviens nebijām perfekti trenēti, bet visi bijām patiesi. Mums izdevās parādīt, ka var būt netrenēts

Visu laiku. Nenoliedzami eksistē augstāki spēki, bet reālā dzīvē ir cilvēka attiecības ar līdžigo. Cilvēki bieži vien nāk dzīvot te, uz templi, bet templis nav dzīvesvieta. Te iegūst zināšanas, un tad jāiet atpakaļ dzīvē. Mukt prom no cilvēkiem, tas nav ceļš, manuprāt. ☑

DAUDZVIENĪG
HARE KRISNA
UN
ESIET
LAINĪTĪ!

TILTA
LASĪTĀJIEM

Šis un tas par datorspēlēm

Sākšu ar to, ka pilnīgu spēļu klāstu piedāvāt neviens tāpat nespēj, tāpēc ceru uz lasītāju atsaucību un uz to, ka neviens neapvainosies, ja nenosaukšu viņa mīļāko spēli. To taču ir simtiem! Tāpēc vispirms pieminēšu galvenos veidus, tie ir — **3D action, strategy, adventure/quest, sports** utt. Jau pēc nosaukumiem var apmēram noprast, kāda veida spēles tās ir, piemēram, **3D action** – visparastākie šaujambāli, sākot ar **Doom, Wolfenstein**,

“karo” viens pret otru. Šī spēle ir pārņēmusi manu un daudzu citu prātus.

Turpinām par stratēģiju. Šī veida spēles ir daudz mierīgākas, jo tām ir nepieciešama loģiska un stratēģiska domāšana. Pati šo spēļu būtība: izveido pietiekoši lielu armiju un iznīcini pretiniekus! Protams, vajadzētu arī uzmanīties no pretuzbrukumiem, re-

Adventure — piedzīvojumu spēles jeb “kvestiņi” (no vārda **quest**), ir kaut kas starp **stratēģiju** un **3D action**, pārsvarā tāpēc, ka ir “jāmuļās” apkārt pa labirintiem un jāatrod višādi priekšmeti, lai izietu līmeni, un tāpēc, ka

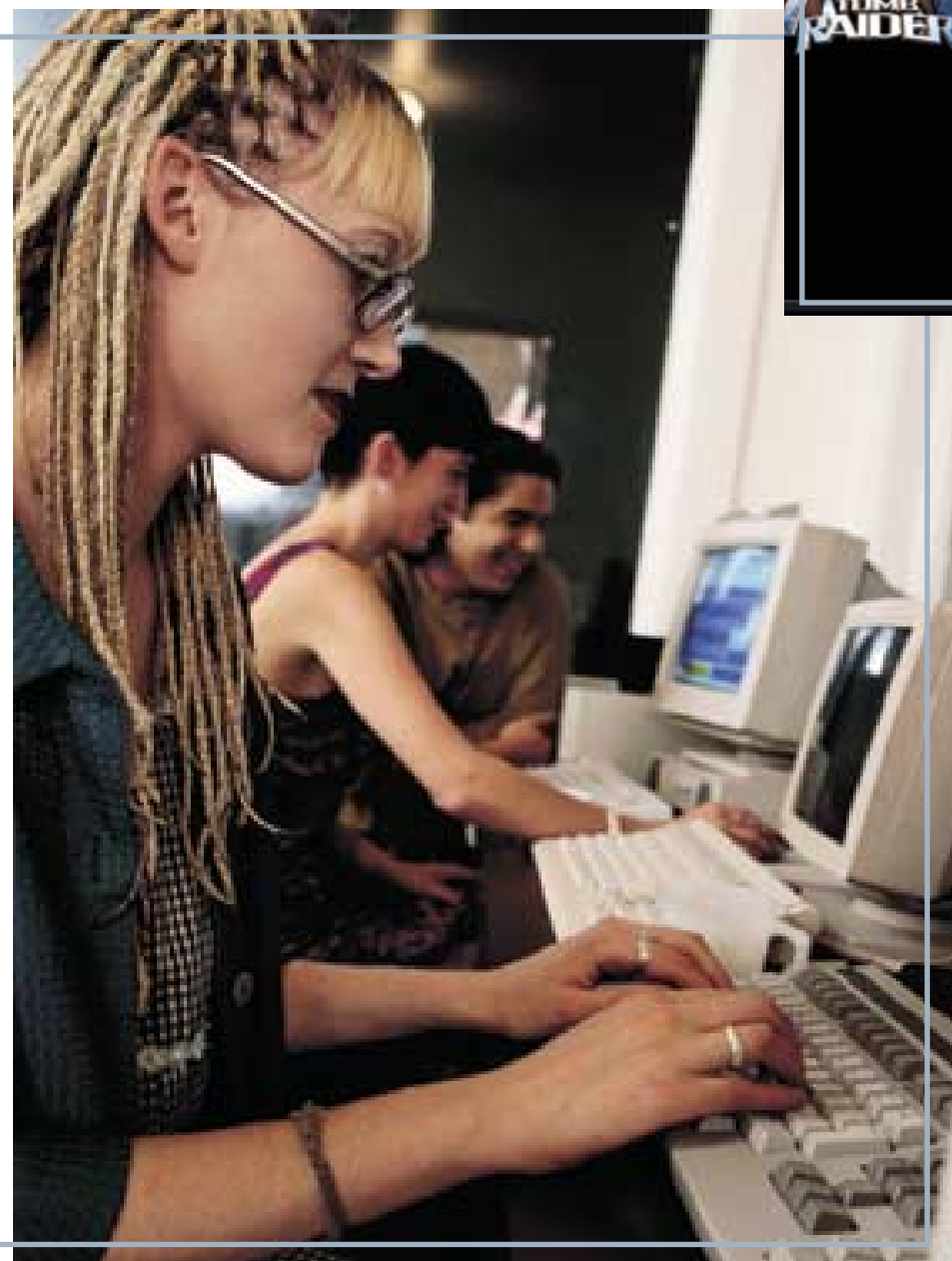

dažās spēlēs nākas arī atšaudīties vai arī kauties. Pie kvestiem pieder daudzas spēles, kurās 2D vīriņš skraida apkārt un neko nedara, tāpat arī labi zināmie sava laika titāni **Broken Sword** un **Titanic**, taču pati pazīstamākā starp kārtīgiem mana dzimuma heteroseksuāļiem ir **Tomb Rider I-V**. Šīnī spēlē apkārt neskraida mazs vīriņš ar pliku pauri, nē, bet citēju datorspēļu žurnālu: “Babe with the big... Guns.” Spēles varoni sauc Lara Krofta (Lara Croft) un viņai jāskraida pa visvisādiem labirintiem, jāvāc dažādi “aitemi”, un jāšaudās uz plēsīgiem zvēriem (tostarp arī cilvēkiem) ar pistolēm. Jāpiemin arī tas, ka tiek veidota arī filma, kuras sižets tapis tieši pēc **TR** motīviem.

Un pats pēdējais no šiem četriem veidiem ir **sporta spēles**, kurās dominē firma **EA sports (Electronic Arts)** un visi tās daudzie **Need for speed**, cik nu viņi mums tur ir (pēdējie, t.i., visjaunākie ir **Nfs Road Challenge** un **Porsche Unleashed**, kuros ticamības pakāpe un grafika ir perfekta), tāpat slaveni ir tās pašas **EA sports** spēles **FIFA, NBA, NHL un F1**, kurām ir iznākušas 2001. gada versijas. Visas tās ir veidotas ļoti rūpīgi, tāpēc arī rezultāts ir lielisks. Vērts spēlēt, taču, iespējams, drīz apnīks.

Tie, tātad ir galvenie mūsdienu datorspēļu veidi, atliek tikai atgādināt, ka vajadzīgs arī ļoti labs kompjūters, lai visas šīs spēles varētu spēlēt, šāda datora kopējās izmaksas (ieskaitot monitoru, video karti un dažādas vajadzīgas programmas) varētu būt lielas, iespējams, pat ap 800 latiem. Nē, neatmetiet uzreiz cerības, jo ārzemēs ir lētāk (un labāk), turklāt pēc gada jau viss arī tepat būs lētāk. Būs arī labākas spēles. Nākotnē šim sarakstam pievienosies vēl daudzas, tāpēc, mani vienaudži, sekosim pārmaiņām datoru tehnoloģijās un meklēsim atbildes uz tik svarīgiem jautājumiem, kā, piemēram: “Kāds ir nemirstības kods otrajā “Doomā”?” ☒

P.S. Tiklā mani var pazīt ar nicku **EDD [The tEAM]**.

un beidzot ar izsmalcinātākiem **Quake III Arena, Half-Life (HL)** un **Unreal**. Tās ir pašlaik visvairāk spēlētās spēles Latvijā. Runājot par **HL**, būtu jāpiemin **Counter-Strike**. Tā ir ļoti rūpīgi, uz **Half-Life** bāzes veidota, **MultiPlayer** spēle (lai pateiktu vienkāršotā valodā: tas ir tad, kad tu “rubi igru” ar draugiem klubīnā un jūs slaktējat viens otru — spēlē, protams, lūdzu nepārprotiet!). Ir izveidojušies pat vairāki **CS** klāni, kuri Internetā

sursu trūkuma un attīstīt, uzlabot savas vienības. Pie šīs kategorijas pieder tādi “superhiti”, kā, piemēram, vecā, labā(?) **Civilizācija; Transport, Railroad un Rollercoaster Tycoon**, kā arī jaunākas un labākas: **Starcraft + Brood Wars (expansion), Age of Empires II un Red Alert 2**. Iesaku pamēģināt trīs pēdējās, kas ir daudz interesantākas, un ir lielāks prieks tās spēlēt, it īpaši ar draugiem.

Es redzēju sapni

Raimonds Kaže,
Āgenskalna ģimnāzijas
12. klases skolnieks

Es redzēju sapni. Sapnī es biju liels, un pasaule bija maza. Es biju lielāks par pasauli. Es to kā kokosa riekstu triecu pret akmeni, un pasaule pārlūza divās daļās. Okeānu ūdens man iešļacās sejā. Tas bija sāļš. Cilvēki žēli kļiedza, bet mani viņu kļiedzieni neskāra. Es biju neskarams.

Es redzēju sapni. Es biju vecs kraķis, bet tu joprojām biji jauna un skaista. Es zināju, ka miršu un ka tu mani aizmirsi. Es biju vecs. Tu biji jauna. Tu mani nemīlēji. Es tevi varbūt mīlēju. Putns lidoja debesis. Putnam nebija spārnu, bet tas lidoja. Tu smējies, bet man mutē nebija zobu, un es tevi varbūt mīlēju. Paradokss?

Es redzēju sapni. Cilvēki gāja garām un neapstājās. Viņi steidzās. Viņu vidū biju es, bet es sevi nevarēju atšķirt. Es biju iekļāvies pūlī un kļuvis par tā sastāvdaļu. Skudru pūznis. Kā skudru pūznis visi pasaulē rosās, bet reizēm pūznī iekrīt kāds piedzēries lops un visu sajauc. Kamdēļ kaut ko darīt, ja nekad nevar zināt, kad viņš kritīs? Es iekritu skudru pūznī, skudras mani sadzēla. Es nevarēju piecelties un nomirt.

Es redzēju sapni. Es sapnī redzēju sapni.

Sapņa sapnī es redzēju sapni. Es biju tauriņš, kas pārvēršas par kāpuru. Es gribēju lidot, bet mani spārni nokrita, un es redzēju, ka tās ir vecas avīzes. Es nespēju lidot un ielidu kūniņā. Kad kūniņa pārplīsa, es biju kāpurs. Kāpuri nelido, vienīgi diegā. Man ir bail no augstuma. Es pamodos no sapņa un nokļuvu sapņa sapnī. Lija lietus, un manas avīzes izmirka. Burti tecēja pār maniem vaigiem, un tās bija asaras. Peļķē spoguļojās netīrs cilvēks zaļās zeķēs. Koši zaļās zeķēs. Viņš man teica: “Es varu būt netīrs, bet man ir koši zaļas zeķes.” Man nebija ko iebilst. Viņam tiešām bija koši zaļas zeķes, bet man sala pirksti. Es pamodos sapnī. Es biju liels. Pasaule bija maza. Es to sašķaidīju, bet tad es biju vecs, tu smējies, bet man nebija zobu.

Es redzēju sapni. Mamma man teica, ka miris Mocarts. Skanēja bērnu maršs, un es vannā spēlējās ar lellēm. Ugunsgrēkā nodega mana pasaka. Lelles teica, es viņām uz mācoties, bet tā nemaz nebija. Mani izņēma no vannas un ielika cietumā. Cietums bija mājas pagrabā. Tur bija auksts. Es grauzu nagus. Es biju slapjš. Kad es šķaudīju, neviens man nevēlēja veselību. Cietumnieki

spēlēja rīcu raču. Man iesvieda ar metamo kauliņu, un es apraudājos. Mamma man teica, lai neraudu, ka es dabūšu bombongu, bet es viņai neticēju. Es cietumā novecoju, bet tu paliki jauna un smējies, bet man nebija zobu.

Es redzēju sapni. Es nopirku cigaretes, bet man nebija mutes, ar kuru smēķēt. Es cigaretes izmetu miskastē, un kāds tās paņēma. Lija lietus. Lietus atmiešņēja vaļā manu muti, bet cigarešu nebija. Es pametu gaisā monētu, tā iekrita bedrē, kurā iekrita arī es. Lija lietus. Es sevi spēlēju datorspēlē. Otrais līmenis. Man bija jāspēlē sevi, bet es to nemācēju. Lielajā vārdnīcā es meklēju, kā pareizi spēlēt. Vārdnīcā vārdi nebija sarindoti pēc alfabēta, no tās neko nevarēja saprast. Tētis man teica, ka viss ir pavisam vienkārši, es to tāpat nesapratu. Es iekļedzoz un izskrēju uz ielas. Iela bija pielijusi. Peļķē spoguļojās kaimiņmājas gliemji. Es tos samīnu, un atvainojos. Garām gāji tu un smēķēji manas cigaretes. Es smējos, un tev izkrita visi zobi. Bet es tevi varbūt mīlēju. ☒

Взгляд и нечто

Приближаются летние каникулы. Распускаются цветочки, поют птички... но все это происходит за дверями школы. А в школе с указкой наперевес и с журналами в руках рассекает Его Величество УЧИТЕЛЬ. Что по сравнению с ними испанская инквизиция? Любой бы с радостью взшел на костер, лишь бы не сидеть по восемь уроков и не учить, какой климат в Бондар-Сери Бегаване. Ничего себе названьце, а? Ну вот...

Учителя персоны нервные и крикливые. А под конец учебного года как будто с цепи срываются. На носу экзамены, впереди бессонные ночи со стопками словарей и энциклопедий. А как апогей всего — выставление оценок, после чего вам обеспечено сечение по филейным частям тела, и прополка кактусов взамен отдыха на взморье. Перспектива так провести летние каникулы не прельщает никого, разве что ненормальных любителей кактусов. Поэтому наша с вами задача секретный объект под кодовым названием "учитель" рассекретить, обезоружить и разминировать, чтобы под конец года он, пролетая по кабинету, аки воробушек, гладил своих любимых учеников по их смышленным затылкам и пророчил тяжелые будни программистов и бизнесменов. Не то что в начале года, когда каждому было обещано светлое будущее или дворника, или посудомойки. Чтобы воплотить операцию "Учитель" в жизнь, потребуется наличие зачатков ума, немнож-

ко терпения и небольшие капиталовложения.

Учителя — существа нежные и поэтому нуждаются в бережном отношении, заботе и ласке. Поэтому розы никогда не помянут. Чем больше их будет, тем лучше. Чтоб они покрывали пол, стол и, главное, стул. Это чтоб учителю приятней было. Вот сядет он и вспомнит, каких прекрасных маленьких детишек он учит...

В честь учителя химии можно устроить общешкольный фейерверк. Для этого следует воспользоваться всеми запасами, заранее унесенными из кабинета вышеуказанного педагога. Эпицентр фейерверка можно расположить в учительской. Вос-

**Tuvojas vasaras brīvlaiks.
Plaukst puķītes, dzied putniņi...
Bet tas notiek aiz skolas durvīm.
Skolā ar rādāmkociņu rokās un
žurnālu padusē defilē Viņa
Augstība Skolotājs. Kas, salīdzinot
ar to, ir spāņu inkvizīcija?**

торгу химикачки не будет границ. При этом и другие учителя не останутся обделенными. Главное, все рассчитать правильно, иначе сюрприз могут предугадать и совсем не вовремя предотвратить... Ну, если учителя и после этого не смогли найти своего благодетеля, чтобы воздать ему

Алина Соляр, Ольга Павлова,
ученицы 11-го класса
88-ой Рижской средней школы.

по заслугам, то можно продолжить свою деятельность во благо святой цели.

Далее следует учитель литературы, у которого в классе на стене висит портрет Пушкина, на который он молится и заставляет молиться других. Как начинающий модельер и визажист, вы можете внести некоторые стильные изменения в устоявшийся имидж поэта. Думаем, панковский гребень сиреневого цвета и кольца в носу у любого писателя приятно поразят учителя и заставят его задуматься над собственной внешностью. И он тут же начнет искать молодое дарование в поисках совета. Скоро к учителю литературы присоединится учитель физики, физика которого после короткого замыкания, устроенного вами, приобретет оригинальную форму и цвет. Но мы думаем, их безнадёжные поиски не увенчаются успехом, ведь гении, (читай — "Вы") так скромны, так скромны... Осталось порадовать биологичку, на уроке которой можно устроить изучение внутренних органов принесенной лягушки. Тут же выяснится, что училка в книгах их только и видела...

Вот так вот вы приготовите ваших учителей к экзаменам. А теперь приступим к главному. После проведенных мероприятий учителя, конечно же, достанут вам все экзаменационные ответы, но все-таки стоит подстраховаться. Если ты навороченный мальчик/девочка с шестисотым "мерсом", то у тебя обязательно найдется мобильник, который будет связующим звеном с сильными мира сего, то бишь — с отличниками. Села батарейка — не беда. Недаром же умные люди придумали азбуку Морзе. Стук по парте можно сплести на стук зубов и дрожь в коленках.

Поможет тоже взятая напрокат подзорная труба... вот все, что вам придется сделать за весенние месяцы, если в течение всего года вы гоняли голубей, строили глазки проходим, а за уроки вас даже папа дубиной не мог загнать. Учиться надо было, а не Ваньку валять. Раз все учебное время проотдыхали, значит, пришла пора поработать. А уж как вам изворачиваться придется — это уже ваши проблемы. Вот еще совет: если все так плохо, и не спасают ни шпоры, ни бомбы, то закосите под сумасшедшего, благо притворяться почти не придется, ну разве что чуть-чуть. С подвыванием побегайте на корточках вокруг учителя и оттяпайте у него полштанины. Если, конечно, это не ваше естественное состояние, то учителя обратят внимание на изменения в вашем поведении и примут соответствующие меры. Вот только неизвестно, что лучше — в школе экзамены сдавать, или с "Наполеоном" в известном заведении в карты играть... ☑

Veci joki jaunās skaņās

— Sastādīsim ķīmisko sviestmaizīti!
— Tagad hlors ar magniju stāsies intīmās attiecībās...

— Man jūs visi esat līdz brošai!
(ķīmijas skolotāja)

— Man viss ir līdz uzacīm...
— Es jūs visus izsmērēšu gar sienām!
— Vai man jums, zirga bērniem, viss būtu priekšā jālasa?
(angļu valodas skolotāja)

Tā runā skolotāji

— Ko tu smaidi, kā ola majonēzē?
— Es jau jums 77. reizi atkārtāju, ka jūs sēžat kā papagaiļu biedrībā!
— Ieslēdz gaismu, citādi neko nevar dzirdēt!
(vēstures skolotāja)

Dana Volkova,
11. klases skolniece

Pirmklasnieks kioskā prasa 10 paciņas cigarešu.

— Puisīt, tu taču tās nepērc sev... — pārdevēja aizdomīgi, ar cerību balsi ierunājas.

— Nē, visai klasei! — puika lepni atbild.

Skolotāja želojas skolnieka tēvam:
— Jūsu dēls mani nosauca par prostitūtu!
Tētis paliek dusmīgs un baras:
— Skolotāja tevi māca? Māca. Rūpējas par tevi? Rūpējas. Tad kāda gan tev darīšana, ar ko viņa brīvajā laikā nodarbojas?

Skolotājs jautā skolniekiem:
— Nu, bērni, vai varat pateikt, kāpēc zeme griežas?
— Tāpēc, ka par daudz iedzer un neuzkož, — atbild Jānītis.

Pēcpusdienā skolas direktora kabinetā ienāk Jānītis un saka:
— Uz redzēšanos, direktor!
— Jānīt, tu taču jau divas reizes no manis šodien atvadījies!
— Tiešām? Ziniet, tas ir tik patikami, ka nenoturējos un ienācu vēlreiz.

Pie "biezā" atskrien dēlēns un saka:
— Tēt, Jānītis dabūja pneimoniju!
— Nekas, nekas, dēliņ, es tev arī dabūšu. Un vēl "krutāku"!

Pa mežu iet Vinnijs un Siventīņš. Pēkšņi Vinnijs pagriežas un iesit Siventīņam pa zobiem. Siventīņš, asaras slaucīdams, jautā:
— Par ko?
— A ko tu ej, klusē un visādas cūcības par mani domā?

Vidusskolniece aiziet pie daktera pārbaudīt veselību.
— Isti nevaru saprast, — dakteris saka. — Vai nu jums ir gripa vai arī jūs esat stāvokli.
— Nu tad jau — stāvokli. Kur gan es būtu varējusi "noraut" gripu!

Karsta vasaras diena. Uz govju muguras uzsēdies ods. Govs, sītot ar slapju asti, saslapina arī odu. Pielaižas otrs ods.
— Ko tu tāds slapjš?
— Eh, "izcirtu" govju un drusku nosvīdu...

Anekdotēs atsūtīja Raivis,
8. klases skolnieks

Konkurss noslēdzies

Paldies visiem, kuri piedalījās asprātīgāko parakstu gudrošanas konkursā. "Tilts" saņēma visdažādākos atbilžu variantus, atbildot uz attēlā redamās dāmas jautājumu: "Ko tu viņam pateici?", piemēram,

- "Mazais, vai tev uz skolu nemaz nav jāiet?"
- "Prasīju, vai tiešām viņš ir zilais..."
- "Es tikai viņam pajautāju, no kurienes tu esi"
- "Lai uz šejieni vairs nebrauc. Šis ir privātpašums"
- "Pateicu, ka tu būsi viņa ligava un dosies kāzu ceļojumā"
- "Es viņam tikai parādīju šo pirkstu..."
- "Neko sevišķu, tikai to, ka tev ir vēl divas māsas"
- "Es jau neko nespēju pateikt..."
- "Pateicu, lai atved jaunu sievu, vecā jau apnikusi"
- "Tikai to, ka viņam apspīlētās biksītes..."

Balvu šoreiz saņēms Mārtiņš Kažoks no Mārsnēniem (Mārtiņ, lūdzu zvani Liesmai uz SFL — t. 7039274!) — atbilde vienkārša un saprotama, pat mazliet tā kā dzejā, ar atskaņām: "Lai pastaigā pa citu placi, bet viņš man uzsita zilu aci!" ☑

Izdevuma nosaukums:

žurnāls TILTS

Izdošanas vieta, gads:

Rīga, 2001.

Izdevēji:

SOROSA FONDS — LATVIJA

LVAVP

Mājas lapa internetā:

<http://www.sfl.lv/tilts>

Atbildīgā par izdevumu:

Liesma Lapiņa

Redaktore:

Ilze Korņeva

Redaktores vietniece:

Lidija Čera

Mākslinieks:

Uldis Freimanis

Maketētājs:

Ints Vīkmanis

Tipogrāfija:

McĀbols

Izdevuma tirāža:

10 000

Reģistrācijas apliecības

numurs: M 00695

NĀKAMAJĀ NUMURĀ

Raiņu raibie
vasaras
piedzīvojumi

Skaistu, piedzīvojumiem bagātu vasaru
un uz tikšanos septembrī!